



คุณยายผู้ทรงคุณวิเศษ

“นี่ไปเอาเรื่องเศษเหล็กมาคุยกันอีกแล้ว”
นี่คือ คำพูดของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกุล เมื่อท่านได้ยินศิษย์วัดคุยกันเรื่องสรรพคุณของ
เครื่องคอมพิวเตอร์

ย้อนไปในช่วง พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายไปถึง
วัดปากน้ำใหม่ ๆ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านสอนให้
คุณยายคำนวณเม็ดฝน โดยให้หัดคำนวณจากง่ายไปหา
ยาก คือ พอฝนหยุดตกใหม่ ๆ หลวงปู่ท่านก็สั่งทุกคนใน
โรงงานทำวิชาให้คำนวณดูว่า ฝนที่เพิ่งตกไปมีกี่เม็ด





ที่แรกคุณยายท่านก็ยังไม่ทราบว่าจะคำนวณอย่างไร แต่ท่านก็วางใจนิ่ง ๆ ลงไปที่ศูนย์กลางกาย องค์พระในตัวก็ผุดขึ้นมาเป็นสาย แล้วขยายโตขึ้นไปตามลำดับ ๆ ไม่นานก็มีวิธีนับผุดขึ้นมาในใจ พอนับเม็ดฝนหลังฝนตกจนชำนาญแล้ว หลวงปู่ท่านก็ใช้ให้คำนวณว่า ตลอด ๗ วัน ตลอดเดือน ตลอดพรรษาปีนั้น ฝนตกในเมืองไทยกี่เม็ด พอชำนาญแล้วหลวงปู่ก็ให้คำนวณว่า ปีนั้นทั้งโลกมีฝนตกลงมากี่เม็ด

ขนาดเพิ่งเข้าไปทำวิชาในวัดปากน้ำใหม่ ๆ คุณยายท่านยังทำได้ถึงขนาดนี้ จึงไม่แปลกที่ท่านจะเปรียบว่าคอมพิวเตอร์เป็นเพียงเศษเหล็ก



คุณยายท่านเป็นผู้มีคุณวิเศษ ซึ่งเกิดจากอำนาจจิตที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างยิ่งยวด **คุณวิเศษเหล่านี้แม้มิใช่เรื่องง่ายที่จะได้มา แต่ก็ เป็นสิ่งที่เกิดได้จริง และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เกินธรรมชาติ หรือพ้นวิสัยของมนุษย์** หากใครทำสมาธิภาวนาเจริญฌานจนแก่กล้า วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ฯลฯ ก็จะสามารถบังเกิดขึ้นได้

ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องอานิสงส์ของการทำสมาธิ ๕ ประการไว้ในพระธรรมเทศนาครั้งแรก (ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร) ว่า

ทำให้ได้จักขุ คือ มีดวงตาเห็นธรรม ได้ดวงตาที่มีลักษณะพิเศษเหนือกว่าดวงตาของมนุษย์ธรรมดา



เกิดญาณ คือ ได้ญาณทัสสนะ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะเข้าไป
รู้แจ้งเรื่องราวต่าง ๆ

เกิดปัญญา คือ ทำให้ได้ปัญญา มีความฉลาดรอบรู้มากขึ้น

เกิดวิชา คือ มีความรู้แจ้งอย่างน้อย ๓ ประการ คือ

- รู้แจ้งเรื่องราวทั้งในอดีตชาติและในอนาคตของตน
- รู้แจ้งในการเกิดการตายของสัตว์ ว่าสัตว์เหล่านี้ตายแล้วไปไหน
ตายแล้วไปเกิดที่ใด ทำกรรมอะไรจึงมีรูปร่างอย่างนี้
- รู้แจ้งในการกำจัดกิเลสภายในของตนเอง

เกิดแสงสว่างในใจ (อาโลโก) ช่วยให้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ถูก
ปกปิดและบดบังได้อย่างแจ่มชัด เมื่อบุคคลได้ทำสมาธิอย่างถูกหลัก
วิชาตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และปรับใจหยุดได้
ถูกส่วน เขาจะเกิดความรู้คู่กับแสงสว่าง คือ ทั้งรู้ ทั้งเห็น ทั้งแจ่มแจ้ง
ไปพร้อมกัน จนกระทั่งกำจัดกิเลสให้หมดไปได้ในที่สุด

ด้วยอานาปานัมมีประมาณของวิชาธรรมกายของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่คุณยายได้ศึกษามา ทำให้ท่านมีความสามารถ
นานัปการ เช่น หยั่งรู้ใจคน ระลึกชาติได้ นับเม็ดฝน เรียกฝน
และเก็บฝนได้ รักษาผู้ป่วยได้ ตามสมบัติ ปิดลูกระเบิด หรือไปเยือน
นรกสวรรค์ได้ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้แม้เป็นเรื่องยากสำหรับคนธรรมดา
แต่ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัยสำหรับคุณยาย





อย่างไรก็ตาม คุณยายท่านไม่ได้ติดข้องในคุณวิเศษเหล่านี้ ท่านเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรม เป้าหมายของท่าน คือ การปราบมาร ประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ แต่การมีคุณวิเศษก็ทำให้ท่านสามารถทำประโยชน์ให้ผู้คนได้มากมาย หลายคนได้ชีวิตใหม่เพราะท่าน ท่านช่วยดับทุกข์ โศก โรค ภัย ให้แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก ที่พากันเดินทางมาขอความช่วยเหลือจากท่านไม่เว้นแต่ละวัน

ไม่ว่าใครญาติเสีย ใครเจ็บป่วย ใครจะขายที่ ใครมีลูกเกร ลูก สอบเข้าเรียนต่อ ฯลฯ ท่านช่วยหมด ไม่ปฏิเสธใครเลย จนกระทั่ง คำพูดที่ว่า “ยายจะช่วย” เป็นคำพูดที่ศิษยานุศิษย์ได้ยินกันจนคุ้นหู

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้คุณยายเป็นที่เคารพบูชาของชนทุกชั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวบ้าน พ่อค้า แม่ค้า ข้าราชการ ครูบาอาจารย์ ทหาร ตำรวจ แพทย์ รัฐมนตรี หรือผู้มีศถาบรรดาศักดิ์ต่าง ๆ



เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเพียงส่วนน้อยนิดที่แสดงถึงคุณวิเศษของคุณยายที่มีเหนือคนธรรมดา ผู้เรียบเรียงได้รวบรวมมาจากบทเทศน์ในงานสวดพระอภิธรรมของท่าน และจากหนังสือประวัติของท่าน เรื่องราวเหล่านี้ นอกจากจะทำให้เราประจักษ์ถึงคุณวิเศษของท่านแล้วยังช่วยในการเพิ่มพูนสัมมาทิฐิได้อีกด้วย เช่น ทำให้เชื่อมั่นในคำสอน



ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากขึ้น ทำให้เห็นว่าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
จนบรรลุมรรคผลนิพพานได้มีจริง โลกหน้ามีจริง ตายแล้วไม่สูญ
ผลกรรมมีจริง ฯลฯ เมื่อกระแสแห่งสัมมาทิฐิแผ่ขยายออกไป กุศลธรรม
ก็จะบังเกิดขึ้นในใจของมหาชนทั้งหลาย สิ่งที่ดีงามทั้งในด้านความคิด
คำพูด และการกระทำ ก็จะบังเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
ต่อชีวิตของทุก ๆ คน และจะส่งผลดีแก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ
รวมทั้งโลกของเราในที่สุด





ข้อสอบข้อแรก

วันแรก (ที่ไปทำวิชาในวัดปากน้ำ) คุณยายเจอข้อสอบของหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านถามคำถามแรกว่า “ลูกจันทร์ เมื่อไหร่หลวงพ่อก*เดินผ่านโบสถ์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ?”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาสบายหยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ” หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

ที่มา : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๒ หน้า ๔๔

*พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านแทนตัวเองว่า “หลวงพ่อก”



ไม่ได้เป็นอะไร จะไปผ่าตัดทำไม

...บางคนมาบอกคุณยายว่าจะไปผ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่ง ๆ เจียบไป ๕ นาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปผ่าตัดทำไม ผ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร”

เขาก็แย้งว่านัดกับหมอที่จะผ่าตัดแล้ว ท่านจึงบอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าตัด ก็ภาวนา **สัมมา อะระหัง** ไว้นะ” แล้วเขาก็กลับไป

พอผ่าตัดเสร็จแล้ว ก็มารายงานคุณยายว่า หมอบอกว่าไม่มีอะไร ไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็บอกว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่า ผ่าแล้วมันเป็นอย่างไง”...

ที่มา : คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๑ หน้า ๘๙



เห็นในสมาธิว่าได้เงินแล้ว

เรื่องนี้ เป็นเรื่องราวในช่วงที่เพิ่งเริ่มก่อสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (ต่อมาคือวัดพระธรรมกาย)

...ในระหว่างที่ดำเนินการขุดดินอยู่นั้น ได้เกิดภาวะเงินฝืดขึ้นมากกลางคัน ขาดเงินไปหนึ่งหมื่นบาทเศษ ซึ่งกำหนดจะต้องนำไปจ่ายค่าแรงงานในวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทตตะ (ตอนนั้นยังไม่ได้บวช) ถามคุณยายว่ามีเงินเท่าไร ท่านตอบว่ามีอยู่พ้นกว่าบาท หลวงพ่อทตตะฟังแล้วกระวนกระวายใจอย่างหนัก คุณยายเห็นดังนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า
“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ เดี่ยวยายจะตามสมบัติมาให้”

หลวงพ่อทตตะขึ้นไปนั่งสมาธิตามที่คุณยายบอก แต่ไม่สามารถทำให้หยุดนิ่งได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยายนำนั่งสมาธินานเป็นพิเศษ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม

พอเลิกนั่งแล้วหลวงพ่อทตตะก็รำพึงว่า “ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างขุดคันคู คงเกิดเรื่องแน่”

แต่คุณยายก็ยังยืนยันยืนยันว่าท่านเห็นในสมาธิว่าได้เงินมาแล้ว หลวงพ่อทตตะไม่รู้จะอย่างไร จึงลาคุณยายกลับและนัดว่าพรุ่งนี้จะมารับเงิน แต่พอเปิดประตูจะออกไป ก็พบผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เมื่อซักถามกันแล้วได้ความว่า พ่อของเขาสั่งไว้ก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี้ ๓๐,๐๐๐ บาท เขามารออยู่ตั้งแต่

๑ หุ้ม แต่เข้าไม่ได้ เพราะทุกคนปิดประตูขึ้นไปนั่งสมาธิกันหมด

ญาณทัสสนะของคุณยายแม่นยำมาก ภายนอกภายใน
ตรงกันไม่คลาดเคลื่อน เงินที่คุณยายเห็นปรากฏในสมาธิและนอก
สมาธินั้น เป็นจริงทุกประการ...

ที่มา : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๒ หน้า ๑๕๗-๑๕๙



สิ่งที่คุณเห็นคือเปรต

มีสามีภรรยาคนหนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์โรงเรียนวัดบวรนิเวศ เป็นลูกศิษย์คุณยาย ส่วนสามีไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ วันหนึ่งฝ่ายสามีมารบกวนยายและเล่าว่า คืนหนึ่งขณะเขานอนอยู่ที่นอกชานที่บ้านต่างจังหวัด เขาเห็นคว้นแทรกร่องกระดานขึ้นมา แล้วยึดขึ้นเป็นรูปร่างของคน มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคาบ้านไป เขาไม่ทราบว่าเป็นอะไร ไปถามมาหลายวัดแล้วแต่ได้คำตอบไม่ชัดเจน บางท่านก็บอกว่า “คุณตาผาด” ขณะฟังเรื่องนี้คุณยายท่านหลับตาทำสมาธิเฉย ๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า “สิ่งที่ผมเห็นคืออะไร” พอสิ้นคำถามคุณยายก็ตอบว่า **“สิ่งที่คุณเห็น คือ เปรต แล้วเปรตนั้นก็เป็ญญาคุณนัันแหละ”** เขาก็เถียงว่า “ญาคุณนัันมิมีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายท่านก็ไม่ว่าอะไร เขาถามต่อว่า “ทำไมญาคุณนัันถึงไปเป็นเปรต” “ญาคุณนัันเป็นอดีตมคณายกโกงของวัด ตายแล้วก็เลยไปเป็นเปรต” เขาแย้งว่า “ไม่มีหรอญาคุณนัันที่เป็นมคณายก ถ้าครุว่าเป็นมคณายก ญาคุณนัันชื่ออะไร” คุณยายตอบว่า “ชื่อรัศมี” เขาก็แย้งอีกว่า “ผมไม่เคยมีญาคุณนัันชื่อนี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขากลับมาบอกคุณยายว่า “จริงด้วย ญาคุณนัันคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมคณายก ตอนนี้ตายไปแล้ว ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริง ๆ แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีในโลก”

ที่มา : ยิ่งรู้จัก ยิ่งเคารพรักท่าน หน้า ๙๓-๙๔



พรวนดินไประลึกชาติไป

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัณฑ์ตชีโวเล่าว่าท่านไปเห็นคุณยายพรวนดินต้นไม้อยู่...

...ท่านพรวนดินไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ ที แล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้อื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อกับ หลวงพ่อก็กักโดยถามท่านว่า

“ยาย...ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เห็นเหนื่อยหรือ” ท่านตอบยิ้ม ๆ “ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ก็ยายทำไปตรึกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

หลวงพ่อก็กถามคุณยายต่อว่า “ยายตรึกเรื่องอะไร?”

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า “ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้ากลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของยายไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมีความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่ง ๆ ขึ้นไป” คุณยายตอบหลวงพ่อย่างนี้

ที่มา : รอยเท้ายาย หน้า ๑๗-๑๘



ปิดระเบิด

เมื่อคุณยายทำวิชาชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ (หลวงปู่วัดปากน้ำ) ท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้ช่วยประเทศชาติ และช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้วิชาธรรมกายช่วยชาวโลกว่า **ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลुวิชาธรรมกายช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการปิดลูกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรงเป้าหมาย งานนี้ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่น เรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว ใครใช้งานไม่ได้ตั้งใจ ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อย ๆ ท่านจะไม่ค่อยเรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า “ไอ้ขี้ได้”**

ที่มา : รอยเท้ายาย หน้า ๒๗



ช่วยพ่อในนรก

ตอนนั้นหลวงพ่อ (หลวงพ่อทัดตชีโว) ยังไม่ได้บวช ได้ฝึกนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านในวัดปากน้ำมานานพอสมควรแล้ว จึงหาโอกาสถามปัญหาเรื่องนรกสวรรค์ที่ค้างคาใจมานานกับคุณยายหลวงพ่อกราบเรียนถามท่านว่า “ยายครับ บาป-บุญ นรก-สวรรค์ นี่มีจริง ๆ หรือเปล่าครับ?” “มีสิ” คุณยายตอบสั้น ๆ “ยายไปเห็นมาหรือ?” หลวงพ่อหรีเสียดถามเบา ๆ ทำเสียงให้อ่อนน้อมเต็มที่ เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ออกจะคาดคั้นเอากับครูบาอาจารย์มากไป เหมือนไม่ค่อยจะปลงใจเชื่อคำพูดกันนัก แต่โดยใจจริงแล้วหลวงพ่อเคารพเชื่อฟังท่านทุกเรื่องตลอดมา มีแต่เรื่องนรก-สวรรค์นี้เท่านั้น ที่อยากได้ฟังจากปากผู้ที่เคยไปเห็นมาด้วยตัวเองจริง ๆ

คุณยายทำหน้าเฉย ๆ ตอบเสียงจริงจางว่า “เห็นสิ ไม่เห็นจะพูดถูกหรือว่ามี พ่อของยายนะ ตกเย็นกินเหล้าทุกวัน แต่กินไม่มาก วันละสิบสตางค์เท่านั้นเอง พอหน้าแดง ๆ ก็กินข้าวได้ แต่ถึงอย่างนั้น พ่อพ่อยายตายไปก็ไปตกนรก เมื่อยายฝึกสมาธิมาก ๆ จนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ยายก็เข้าธรรมกายให้พาไปดู เห็นพ่อตกนรกอยู่ ยายก็เลยใช้วิชาธรรมกายช่วยพ่อขึ้นมา”



ตกใจ! ทำไมคุณยายรู้

ขณะนั้นอาตมา (พระปลัดสุธรรม สุขโม) อายุ ๒๒ ปี เป็นนักดนตรีอาชีพฝีมือยาว ได้ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทราบวัตถุดิบประสงศ์ว่า อาตมาอยากจะมาพบท่าน เพื่อศึกษาธรรมปฏิบัติ ท่านก็บอกว่า “วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี ให้ไปปฏิบัติธรรมที่หอสังเวชฯ เพื่อฟังเทศเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวกน้ำ ภาชีเจริญ* สอนการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ประมาณ ๑ ชั่วโมง”

เมื่อฟังจบแล้ว ก็ย้อนกลับไปหาท่านใหม่ คราวนี้ท่านทักทันทีเลยว่า “นี่คุณ คุณเอาสังฆารไปถล่มทลายทำไม น่าจะเรียนหนังสือให้จบ จะได้เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ เป็นตัวอย่างที่ดีของน้อง ๆ” **อาตมาตกใจมาก เพราะตั้งแต่พบท่านยังไม่ได้พูดคุยถึงประวัติส่วนตัวกันเลย แต่ทำไมท่านรู้เรื่องของเรามาก**

อาตมาเป็นลูกคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๕ คน และหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕ ปีเศษ ไม่ยอมเรียนหนังสือต่อ ละทิ้งกลางคันไปคบคนพาล หลงผิดใช้ชีวิตเพลิดเพลินกับแสงสี อบายมุข และสุรายาเมาเป็นอาจिन แต่ด้วยญาณทัสสนะที่แม่นยำของคุณยาย ทำให้อาตมาน้ำตาซึม แล้วนั่งอิงไปชั่วขณะ วันแรกที่ได้พบคุณยาย วันนั้นถือได้ว่าเป็นวันเริ่มต้นชีวิตใหม่ของอาตมา เปรียบเสมือนเราเดินหลงทางในท่ามกลางความมืดมิดมาตลอด และเริ่มมองเห็นแสงสว่างรำไร เห็นหนทางที่จะเดินออกจากความมืดได้อย่างแน่นอน



ยังไม่ออกเพราะล็อกเก็ตยาย

เมื่อครั้งที่หลวงพี่ (พระพิณิจ จารุบุญโณ) นำหมู่คณะไปทอดกฐินที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์นั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้ว คนในพื้นที่พาหลวงพี่กับหมู่คณะไปด่านสิงขร พอไปถึงหลวงพี่ก็ถามตำรวจที่เฝ้าด่านว่าเข้าไปได้ไหม ตำรวจบอกว่าเข้าได้ พอเดินไปถึงศาลนักรบพม่าสมัยที่แตกทัพ แล้วก็ไปเสียชีวิตที่นั่น หลวงพี่ก็จะพาพวกเรากลับ แต่มีคนขอไปต่ออีกหน่อย อีกนิดเดียวก็จะถึงด่านแล้ว หลวงพี่เห็นว่าทุกคนกำลังปีติในบุญ จึงตกลง

...พอเดินไปถึง พวกเราบางคนก็ขึ้นไปปีนด่านบ้าง เข้าไปข้างในบ้าง มีคนหนึ่งคว่ำกล้องถ่ายรูปขึ้นมาถ่าย ทหารพม่าที่เฝ้าอยู่ก็โวยวายขึ้นมา หลวงพี่เห็นท่าทางไม่ดี ก็เรียกคนนั้นกลับมา ระหว่างเดินกลับไปขึ้นรถ มีธรรมทายาทคนหนึ่งวิ่งมาหน้าตาซีดเผือด บอกว่า “เมื่อก็ผมเจอทหารพม่า ๒ คน เอาปืนจ่อหัว โส้ให้ผมถอยหลังกลับมา”

ขณะนั้นกำลังโพล่พลั่ว ทหารพม่า ๒ คนเดินเข้ามา คนหนึ่งสะพายปืน ๒ กระบอก อีกคนหนึ่งเหินบมา ๒ กระบอก เห็นปืนก็รู้ว่าอย่าว่าแต่ยิงคนเลย ยิ่งข้างก็ไม่เหลือ เหตุการณ์ตอนนั้นคับขัน ไม่รู้จะทำอย่างไร ความคิดก็ผุดขึ้นมาว่า เรามีล็อกเก็ตที่คุณยายให้มา คุณยายท่านบอกว่า “ให้เอาติดตัวไว้ ยายจะไปด้วยทุกหนทุกแห่ง จะคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายทุกอย่าง” หลวงพี่จึงจับล็อกเก็ตแล้วบอกว่า “คุณยายช่วยพระด้วย ช่วยพระกับหมู่คณะด้วย”



ทันทีที่นึก คุณยายก็ปรากฏขึ้นที่ศูนย์กลางกาย และขยายใหญ่ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนรู้สึกว่าคุณยายคลุมหมุ่คณะทุกคน หลวงพี่ทำไมทำมือสื่อสารให้ทหารพม่า ๒ คนนั้นใจเย็น ๆ หลวงพี่เดินไปจับแขนเขา ยังไม่ได้คุยอะไรกันเลย เสียง แชะ แชะ ดังขึ้น อ้าว..อีกคนยิงแล้ว พอเสียงดังชะ เขาก็คว้าอีกกระบอกหนึ่งออกมา คราวนี้ยิงใหญ่เลย ก็ยังไม่ออก ปรากฏว่าเขาตกใจ สีหน้าแวตารู้สึกกลัวมาก ตอนแรกเขาเดินไล่ให้เราถอยกลับ พอยังไม่ออก เราเดินไล่เขาบ้าง หลวงพี่ว่าเขาคงจะกลัวอานุกาพอะไรที่เขาไม่รู้ เขาตกใจแล้วชี้ให้หลวงพี่กลับเข้าไปในแดนไทยก่อน หลวงพี่บอกว่า “ไม่ไป จะไปก็ต้องไปด้วยกันหมด เพราะเรามาด้วยกัน” เขาก็นั่งอยู่นาน แล้วก็อนุญาต พวกเราจึงรีบเดินกลับ พอมาถึงปากทาง ชาวบ้านบอกว่าออกมาได้อย่างไร ปกตินายทหารคนนี้เกร จะจับนักท่องเที่ยวยาวไปขัง ๓-๗ วัน แล้วก็ชิงคุกขี้ไก่ด้วย

กลับมาถึงวัดหลวงพี่ก็ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ต่อมา คนที่ไปด้วยกันมาวัด และมีโอกาสไปกราบคุณยาย เล่าให้ท่านฟังว่า เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ ๆ ขึ้น คุณยายก็บอกว่า “นั่นแหละยายไปช่วยพวกคุณเอง คุณไม่รู้หรือ”

ที่มา : อานุกาพแห่งบุญ ฉบับที่ ๔ หน้า ๙-๑๐



สัมผัสความตาย

เช้ามีดวันอาสาฬหบูชา (วันเสาร์ที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๓) อาตมา (พระบุญเจียร พุทธิธโร) เกิดป่วยหนักกะทันหัน มีไข้สูงมาก คอแข็ง ไปฉี่ไม่ไหว แต่ยังรู้สึกตัวดีอยู่ เพื่อนธรรมทายาทช่วยกันหาม ขึ้นรถไปโรงพยาบาลจุฬาฯ หมอเจาะน้ำจากไขสันหลังตรวจดูพบว่า “เป็นโรคสมองอักเสบจากเชื้อไวรัส” แล้วส่งเข้าห้อง ICU ตึกประสาทวิทยาทันที อาตมาหมดสติไป ๑๐ วัน ชักเกร็งทุก ๕ นาที ฉีดยาแก้ชัก จนยาหมดคลัง ต้องไปยืมยาจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มาใช้

อาตมาอาการหนักถึงขั้นสมองบวมมาก คณะแพทย์ลงความเห็น ว่า ควรผ่ากะโหลกออก เพื่อลดความดันของเนื้อสมอง อาจจจะรอด ชีวิตได้ แต่สภาพสมองคงกลับคืนมาเหมือนเดิมไม่ได้ ซึ่งหมายความว่า จะกลายเป็นคนปัญญาอ่อน คุณยายยืนยันไม่ให้ผ่า คุณยายท่าน นิ่งเข้าที่ช่วยแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บด้วยอานุภาพวิชชาธรรมกาย ท่านเอ่ย กับอาจารย์แพทย์หญิงสดใส เวชชาชีวะ ซึ่งเคยเป็นอาจารย์สอน อาตมาในสมัยที่เรียนแพทย์ว่า “ถ้าไม่หายยายเสียชื่อ” ในที่สุดก็ ไม่ได้ผ่า และอาการดีขึ้น

อาตมารักษาตัวที่โรงพยาบาล ๒ เดือน อาการดีขึ้นดีคืน พักฟื้น ที่บ้านอีก ๓ เดือน หลังจากนั้นก็กลับไปรับราชการเป็นหมอรักษา คนไข้ต่อ โรคไวรัสนี้น่าจะเกิดจากถูกยุงกัดตอนที่บวชเป็นพระธรรมทายาท



แล้วไปจุดงค์ที่ตอยขุนตาล จังหวัดลำปาง เพราะมีข่าวว่าโรคนี้ระบาด
แถบภาคเหนือในระยะนั้นพอดี

ร่างกายและสมองในระยะ ๔-๕ ปีแรก อ่อนเปลี้ยและล้ามาก
ไปวัดพบหน้าคุณยายท่านเตือนเสมอว่า “สมองตอนนี้ยังไม่ปกติ เส้น
ประสาทยังระบมอยู่ ห้ามทำงานหนัก ให้อนพักมาก ๆ และห้ามใช้
สมอง” เวลาถึงงานวัด อาตมาออกไปลงสนามดูเขาทำงาน คุณยายสั่ง
อุบาสกรุ่นน้องมากำชับว่า “ห้ามทำงาน”

หลวงพ่อดัตตชีโวเคยบอกว่า “งานช่วยชีวิตคราวนี้ คุณยาย
นั่งให้เป็นเดือนทีเดียว ไม่รู้ใช้บุญหมดไปเท่าไร ช่วยให้อรอดตายและ
ไม่พิการพิการ ให้แข็งแรงเป็นปกติอีก” คำพูดแต่ละคำของครูบาอาจารย์
อาตมาจำได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะล่วงเลยมา ๒๐ กว่าปีแล้วก็ตาม

อาตมาระลึกอยู่เสมอว่า กายเนื้อที่ยังคงอยู่และห่มผ้ากาสาพัสตร์
ครองเพศพรหมจรรย์ในขณะนี้ เป็นเพียง “เศษซากที่หลงเหลืออยู่”
รอดพ้นจากความตาย อุบัติเหตุ ความพิการ และภัยพิบัติหลาย ๆ ครั้ง
สามารถสร้างบารมีตามหมู่คณะได้ทัน เพราะอานุภาพวิชชาธรรมกาย
ของพระพุทธเจ้า ซึ่งคุณยายอาจารย์ช่วยต่อชีวิตให้อาตมามีชีวิตอยู่
จนถึงทุกวันนี้...



ถึงยายตายก่อนยายก็ช่วยได้

พระประดิษฐ์ อริยโชโต ตอนสมัยที่เป็นอุบาสก.. มีอยู่วันหนึ่ง เพิ่งกลับจากทำงาน ลงรถประจำทางบริเวณสะพานคลองแตนหลังวัด แล้วเดินลัดเลาะเลียบบำแพงวัดด้านทิศใต้มาเจอพี่สถาพร เราเดินคุยกันเรื่องเงินเดือนที่ได้ไม่ค่อยพอใช้ จากนั้นได้แยกกัน ...

เมื่อเดินมาถึงถนนเจอคุณยายท่านนั่งอยู่บนสามล้อ มุมด้านหนึ่งของอาคารยามา (ห่างประมาณ ๓๐ เมตร) ท่านหันกลับมา พูดดัง ๆ ว่า “เรานะ ใช้เงินให้มันเป็นหนอยนะ ใช้ไม่เป็นก็เป็นขี้ข้าเงิน” หลวงพี่ตกใจมาก แต่ก็อึ้งจรรยาใจมากกว่า เมื่อสักครู่คุณยายท่านรู้ได้อย่างไรว่าเราคุยเรื่องเงินไม่พอใช้บริเวณนอกกำแพงวัด...

อีกเรื่องหนึ่ง อุบาสกที่คุณยายท่านชอบเรียกว่า “เด็กวัด” สนทนากันเบิกบาน คุยกันว่า คุณยายช่วยคุณบุญให้ “เฮ้อ! ใครจะเป็นอะไร จะตายให้รีบตายนะ คุณยายยังอยู่จะได้ช่วยได้” หลวงพี่ก็เอาคำพูดนี้ไปเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายท่านก็ยิ้มเบิกบานในความไม่รู้ของเรา แล้วก็ขำด้วย ท่านบอกว่า **“ถึงยายตายก่อน ยายก็ช่วยได้”**

ดังนั้น ทุก ๆ คน ให้มาเอาบุญกับคุณยาย ...ส่วนท่านก็ดูอยู่แล้วว่า ลูกหลานคนไหนมาบ้าง แล้วท่านก็ดูว่า ใครมาเอาบุญกับท่านบ้าง ...



คุณยายมาเตือน

ครั้งหนึ่ง หลวงพี่ได้รับหน้าที่ดูแลการอบรมธรรมทายาท วันหนึ่งนั่งสนทนากับเพื่อนที่มงาน คุยกันถึงมโนปณิธานว่า ใครบวชมาทำอะไร พระเพื่อนบอกว่า ท่านบวชเพื่อจะเผยแผ่ธรรมะไปทั่วโลก จะไปต่างประเทศ เราก็ตู “ดี ๆ สาธุ อนุโมทนาบุญด้วย” ส่วนเราบวชมาก็ตั้งใจจะมานั่งสมาธิ จะปฏิบัติธรรม เอาอย่างคุณยาย เพื่อนก็อนุโมทนาบุญ

คุยกันไปคุยกันมา สักพักหนึ่งท่านก็บอกว่า จะไม่ทำงานแล้วนะ ไม่ได้บวชมาดูแลการอบรมธรรมทายาท ให้หลวงพี่รับหน้าที่อบรมไป เราก็บอก จะได้ยังไง เอาเปรียบกันนี้ เราก็คงไม่ได้บวชมาทำงานเหมือนกัน อยากจะมานั่งธรรมะ ก็โยนกันไปโยนกันมา สงสัยจิตมันหยาบ

ต่อมาหลับไป รู้สึกว่าคุณยายเปิดประตูเข้ามาในกุฏิ ตกใจพอเข้ามาท่านก็ไม่พูดพาล่ามทำเพลง คว้าไม้กวาดกวาดกุฏิใหญ่เลย ตั้งแต่หน้ากุฏิยันหลังกุฏิ กวาดเสร็จท่านก็มายืนที่ปลายเตียง บอกว่า “นี่ไง ไม่เห็นยากเลย มีอยายทำไป ใจยากก็จรดศุนย์” พูดจบก็หายแวบไป เราก็ตื่นพอดี โอ้โฮ! ยกมือท่วมหัวเลย คุณยายมาเข้าฝันมาสอดลະเอียด คือ ท่านมาบอกเราว่าอย่าปฏิเสธบุญ บุญที่เกิดขึ้นเป็นโอกาสของเรา บุญอะไรก็ได้แล้วแต่ที่วิ่งมาหาเรา ให้ทำเต็มที่อย่ามีข้ออ้าง บุญต้องเอาทั้งหยาบทั้งละเอียด บุญหยาบจะสนับสนุน



บุญละเอียด บุญละเอียดจะทัບทวีบุญหยาบให้ได้บุญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อีกเรื่องหนึ่งตามปกติตอนเพล คุณยายท่านจะประเคนอาหาร
หลวงพ่อกับพระอาจารย์ทุกวัน วันหนึ่งมีนักศึกษาจากกลุ่มหนึ่งมาที่วัด

สมัยก่อนต้นไม้ยังไม่เยอะ ตรงไหนมีต้นไม้ก็ไปนั่งรวมกันเวลา
พัก ที่ข้าง ๆ เรือนไทยที่หลวงพ่อกับพระอาจารย์ท่านฉันภัตตาหาร
มีต้นไม้ร่มดี นักศึกษาก็มานั่งกัน

วันนั้น นักศึกษาคุยกันเจียวจ้าว เรานึกภาพเด็กวัยรุ่นดูก็แล้วกัน
พอคุณยายท่านประเคนเสร็จ ท่านก็เดินไปที่กลุ่มนักศึกษา “คุณเจียบ ๆ
หน้อย พระกำลังฉัน เตี้ยวบาป” ท่านพูดจบก็หันหลังเดินกลับกุฏิ

เด็กนักศึกษาเห็นท่านไปไกลแล้ว จะขึ้นกุฏิอยู่แล้ว มีหัวโจก
คนหนึ่งอดรนทนไม่ได้ รำพึงขึ้นเบา ๆ ในกลุ่มเพื่อน บอกว่า “นี่หรือวะ
คุณยายที่ว่าเป็นโสดาบัน” พอพูดจบเท่านั้น คุณยายท่านกลับหลังหัน
มาเลย เดินมาถึงก็บอกว่า “คุณ ยายไม่ได้บอกว่าเป็นโสดาบันนะ
ยายบอกว่าคุณเจียบ ๆ พระกำลังฉัน เตี้ยวบาป” เท่านั้นแหละ
เจียบเป็นเปาสาก แล้วคุณยายก็เดินกลับเข้าไป

ผู้เทศน์ : พระชัยพร วรจิตโต



ติดทหารกองทัพนคร

ครั้งหนึ่ง เพื่อนอุบาสกชื่อมานะศักดิ์ชวนอาตมาไปกราบขอพรคุณยาย (ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้บวช) เนื่องจากเพื่อนอายุครบเกณฑ์ทหารพอดี ไม่อยากสูญเสียเวลาที่จะได้ช่วยงานพระศาสนาไป กลัวบุญจะขาดช่วง เดียวจะได้บุญน้อยกว่าคนอื่น ๆ แล้วจะตามคุณยายหลงพอ และหมั่นคณะไม่ทัน

เขาชวนอาตมาถึง ๓ ครั้ง อาตมาก็พูดย้ำถึง ๓ ครั้งว่า อาตมาเรียน รด. ไม่ต้องเกณฑ์ทหาร เพราะเป็นทหารกองเกินอยู่แล้ว ให้เขาชวนคนอื่นไปแทน แต่เมื่อเห็นความตั้งใจของเพื่อน จึงตัดสินใจพากันไปกราบขอพรจากคุณยาย ท่านบอกว่า “พวกเราไม่ต้องเสียเวลาไปเป็นทหาร พวกเราเกิดมามีหน้าที่อยู่แล้ว เป็นทหารกองทัพนครดีกว่า เอาเวลามาช่วยงานพระศาสนา ได้บุญได้บารมีติดตัวไป เอาละขอให้โชคคตินะ ให้ ‘สัมมา อะระหัง’ เยอะ ๆ แล้วยายจะช่วยคุณบุญและอธิษฐานให้”

ปรากฏว่าอาตมาเกิดป่วยขาดเรียน รด. เกินกำหนด เป็นเหตุให้ต้องไปเกณฑ์ทหาร แต่เพราะเชื่อมั่นในคำพูดของครูบาอาจารย์ว่าศักดิ์สิทธิ์พรของคุณยายต้องสำเร็จเป็นจริงเสมอ จึงตัดสินใจเกณฑ์ทหารโดยไม่ขอผ่อนผัน อุบาสกที่มาช่วยงานวัดไปเกณฑ์ทหาร ๓ คน รวมทั้งอาตมาด้วย ปรากฏว่าอัศจรรย์ จับได้ใบดำติดทหารกองทัพนครทุกคน

ผู้เทศน์ : พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุโล



ระวังไฟไหม้

คนที่มากราบคุณยาย ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะมีความทุกข์ในวัน
ต่อ ๆ ไป แต่คุณยายท่านเห็น ท่านทราบล่วงหน้า แล้วท่านก็จะทัก

เรื่องนี้ กัลยาณมิตรท่านหนึ่งมาเล่าให้ฟัง เขาบอกว่าคุณยาย
ทักเขาว่า **“ให้ระวังเรื่องไฟ อย่าประมาท”** รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ปรากฏว่า
ไฟไหม้ห้างสรรพสินค้าที่อยู่หลังบ้าน เขานึกถึงคำคุณยาย รีบเก็บ
เอกสารและทรัพย์สินสมบัติบางส่วนเท่าที่จะเก็บได้ เพราะนอกนั้นเป็น
ข้าวของเยอะแยะไปหมด เก็บไม่ทัน จึงไปยืนดูบนสะพานลอย

ขณะกำลังยืนดูอยู่ ก็นึกถึงคำคุณยาย แล้วเขาก็เห็นคุณยาย
บนท้องฟ้า คิดว่าท่านกำลังมาช่วย อีกไม่นานรถดับเพลิงก็เข้ามา
กันแน่น ไฟก็ดับลง เขายกมือทว่มหัวเลย นึกถึงพระคุณคุณยาย
ขอบพระคุณท่าน

ผู้เทศน์ : พระมนตรี จริตมนโต



มีลို့กเกิดคุณยาย รอดตายอัศจรรยั

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ หลวงพี่ (ตอนนั้นยังไม่ได้บวช) ไปงานฉลองปริญญาบัตรของลูกพี่ลูกน้องแล้วเกิดอุบัติเหตุรถชน หลวงพี่นั่งอยู่ข้างหน้ารถด้านซ้าย ด้านหลังมีอีก ๕ คน ดูสภาพรถใครเห็นก็บอกว่าคนที่นั่งฝั่งซ้ายตายแน่ ๆ ฝั่งขวามีสิทธิ์รอด แต่ผิดคาด ฝั่งซ้ายรอด ฝั่งขวาตาย ตอนนั้นหลวงพี่อาการสาหัส กระจกคอท่อน ๑ ท่อน ๒ ที่ต่อจากกะโหลกแตก หมอว่าไม่น่ารอด ถ้ารอดก็ต้องเป็นอัมพาต

ตอนที่เกิดอุบัติเหตุ คนที่อยู่ข้างหลังลอยออกมาทั้ง ๕ คน บาดเจ็บคนละเล็กคนละน้อย พี่สะใภ้เดินมาดูเห็นหลวงพี่เลือดท่วมตัว แต่ตายังกลิ้งไปกลิ้งมาเลยรู้ว่ายังไม่ตาย ตอนนั้นขอบาร์มีคุณยายกับหลวงพ่อช่วยเต็มที่ และที่ตัวของหลวงพี่มีลို့กเกิดคุณยายรุ่นฉลอง ๒๐ ปี วัดพระธรรมกาย ซึ่งมาทราบภายหลังว่า คุณยายเคยบอกว่า “ใครมีลို့กเก็ตยาย อยู่ที่ไหนยายก็อยู่กับเราที่นั่น จะคอยปกป้องคุ้มครองภัยให้”

แต่กรรมของหลวงพี่สังสัยจะหนักมาก ไม่ตายแต่ก็บาดเจ็บหนัก กระจกคอแตก กระจกท่อนขาซ้ายหัก ตาก็ถูกกระຈกบาด โดนเย็บไปหลายแผล หลวงพี่นอนอยู่บนเตียง ๓ เดือนเต็ม ๆ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หมอบอกว่าถ้าผ่าตัดอีก ๗ วันก็ลุกขึ้นนั่งได้ จึงถามว่าผ่าตัดอันตรายไหม หมอบอก ๕๐ : ๕๐ เรากัศษย์มีครู น้องสาวบอกว่าจะไป



ขอबारมีคุณยายก่อน

น้องสาวเอารูปไปที่วัด ไปกราบคุณยาย คุณยายบอกว่า
“**เดี๋ยวยายจะช่วย**” ก็สบายใจ น้องสาวกลับมาเล่าให้ฟัง เลยปฏิเสธ
หมอว่าไม่ผ่า หมอกังวล

อยู่โรงพยาบาล ๓ เดือน หมอก็จะผ่าตัดให้ได้ บอกว่ามีอาจารย์
หมอมาจากอเมริกาสนใจ case นี้มาก เราก็ยืนยันไม่ผ่า แล้วมีอะไร
คลใจหมอก็ไม่รู้ ทำให้เปิดแค่ตด้าล็อกหาของ ปรากฏว่าไปเจอ
collar (อุปกรณ์ที่ตามคอ) ซึ่งหมอบอกว่า ตั้งแต่เป็นหมอมายังไม่เคย
เจอเลยชิ้นนี้ เขาเรียกฟิลาเดลเฟีย คอลลาร์ (Philadelphia collar)
เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ล็อกคอผู้ป่วยที่ประสบอุบัติเหตุ ไม่ให้กระดูกคอ
เคลื่อน หมอเลยสั่งมาให้เป็นกรณีพิเศษ ตั้งแต่นั้นมาเลยลูกได้
หมอบอกว่าถ้าคุณอยู่อย่างนี้ อย่างเร็วก็ ๖ เดือน ถึงจะเป็นปกติ

แต่อัศจรรย์ พอถึงวันมาฆบูชาก็อยากจะไปวัด ก็ไปได้ หมอง
มาก พอกลับจากงานวันมาฆบูชา หมอบอกคุณกลับไปอยู่บ้านได้
ก็อัศจรรย์ ถือว่าเป็นเรื่องที่ครูบาอาจารย์ช่วยเอาไว้

ผู้เทศน์ : พระพิพัฒน์พร กิตติโสโ



คุณยายตามไปอเมริกา

เรื่องนี้ คุณยายไปถึงอเมริกาเลย ครั้งแรกที่กล้าพัฒนาอยู่ที่รัฐจอร์เจีย เมืองแอตแลนตา ไปทอดผ้าป่าที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมในช่วงบ่าย เธอมีโอกาสปฏิบัติธรรมพร้อมกับเสียงนำของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่ถ่ายทอดเสียงไปยังเมืองแอตแลนตา วันนั้นพระอาจารย์ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับมหาธรรมกายเจดีย์ และการสร้างองค์พระประจำตัวให้เธอฟัง แต่เธอก็ไม่ได้บอกพระอาจารย์ว่าจะมาสร้างองค์พระตอนไหน

หลังจากนั้น ๓ เดือน วันหนึ่งหลังจากที่ กล้าพัฒนาปฏิบัติธรรมนานต่อเนื่องถึง ๒ ชั่วโมง เธอลุกไปมองสวนดอกไม้ ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงดังก้องกังวาน นุ่มนวล มีอำนาจ เรียกชื่อของเธอดัง ๆ “พัฒนา พัฒนา พัฒนา” ๓ ครั้ง

หลังสิ้นเสียงนี้ เธอเห็นผู้หญิงสูงอายุ ร่างผอมบาง แต่งชุดขาว ใส่หมวกไหมพรมสีขาวมีจุด มีสไบเฉียงพลีอยู่ด้านหลัง มีความรู้สึกวาท่านยืนลอยอยู่เหนือพื้นดินในสวนดอกไม้ ท่านถามว่า “นี่เธอ ทำอะไรอยู่ ทุกคนมีชื่อสร้างพระกัน ทำไมไม่มีชื่อของเธอเลย รีบทำชิลูก”

ทันทีที่ท่านพูดจบ กล้าพัฒนาก็รีบบอกลูกให้ขับรถพาไปที่ศูนย์แอตแลนตา เพื่อไปสร้างองค์พระ พอสร้างเสร็จก็เลิบบไปเห็นที่ผนังมีรูปคุณยายติดอยู่ เห็นนัยน์ตาทั้งคู่ ใบหน้า และลักษณะ



เหมือนกับผู้หญิงสูงอายุที่เห็นในสวนดอกไม้ที่บ้าน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็น
ไม่เคยรู้จักมาก่อน

หลังจากนั้นประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๒ กัลยาพัฒนาจึงมีโอกาส
ไปวัดพระธรรมกาย และเธอรู้สึกเสียใจที่ไม่เคยเจอตัวจริงของคุณยาย
และไม่มีโอกาสกราบแทบเท้าท่านเลย

คุณยายแม้มีชีวิตอยู่ท่านยังไปบอกบุญถึงต่างประเทศ โดยไม่
ต้องมี पासปอร์ต หรือวีซ่า ไปได้หมดทุกที่เลย

อีกเรื่องหนึ่ง หลวงพี่ได้มีโอกาสไปช่วยหุงข้าวที่โรงหุงข้าว
ในตอนนั้นมีพระ ๑๐ กว่ารูป ปรากฏว่าข้าวที่หุงวันอาทิตย์ตอนเช้า
ไม่ถึงครึ่งกระสอบ ที่เลี้ยงพระ เลี้ยงคนในวันอาทิตย์

แต่ปัจจุบันหลวงพี่ไปถามข้อมูลจากโรงหุงข้าว ปรากฏว่า
หุงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากมาย ที่คุณยายท่านอธิษฐานเอาไว้ว่า **คนมาวัด
เป็นร้อย ก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาวัดเป็นล้าน ก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน** ก็
เลี้ยงได้หมดจริงตามคำอธิษฐานของท่าน

(ปัจจุบันปี พ.ศ. ๒๕๕๒ วันธรรมดาหุงข้าว ๔ กระสอบ
วันอาทิตย์ธรรมดาหุงข้าว ๓๐ กระสอบ วันอาทิตย์ต้นเดือนประมาณ
๙๐ กระสอบ)

ผู้เทศน์ : พระนรินทร สุวิโร



ขอขบารมีคุณยายให้ทำงาน

มีธรรมทายาทมาเล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งเขาตกงานอยู่ ๑๐ เดือนเต็ม ๆ ไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ได้ กลุ้มใจมาก ๑๐ เดือนไม่มีงานทำ ไม่รู้จะทำอะไร นึกถึงคุณยายจึงมาที่วัด มาขอขบารมีให้ท่านช่วย

ตอนนั้นคุณยายอยู่ที่อาคารดาวดิงส์ พี่อารีพันธุ์เล่าให้คุณยายฟังว่า ชายคนนี้ตกงานมา ๑๐ เดือน มาขอขบารมีให้คุณยายช่วย พอคุณยายเจอหน้า ท่านบอกเลยว่า **“คุณ ขอให้ความอาฆาต พยาบาททั้งหลายที่อยู่ในใจคุณมลายหายไปให้หมด ให้หลุดออกไปจากใจคุณให้หมด”**

ธรรมทายาทคนนั้นตกใจ ยังไม่ทันได้กราบเรียนอะไรคุณยายเลย เจอหน้าปั๊บท่านก็พูดเลย จากที่รู้สึกดื้อ ๆ ตัน ๆ รู้สึกเหมือนถูกสิ่งที่ดำ ๆ เข้ามาครอบคลุมอยู่ในตัว ในใจเขา พอสิ้นเสียงคุณยายเท่านั้น รู้สึกโล่งไปหมด เหมือนกับสิ่งดำ ๆ มันหลุดหายออกไปจากตัว จากใจ รู้สึกโปร่ง โล่ง สบายใจ

หลังจากนั้น เขาก็กราบลาคุณยายกลับบ้าน พอตอนเช้าเห็นผลทันทีเลย มีโทรศัพท์มาถามว่า เขาสนใจจะทำงานที่สมัครเอาไว้หรือเปล่า ถ้าสนใจให้รับมารายงานตัว แค่เพียงข้ามคืนเท่านั้น ก็ได้เห็นอานุภาพของคุณยาย

เขาเล่าต่อว่า ก่อนหน้านี้ เขาทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง เขาถูกให้ออก เขาเคียดแค้นเจ้าของบริษัทมาก อาฆาต พยาบาท ผูกใจเจ็บมาตลอด ๑๐ เดือน ใจขุ่นมัวตลอด ไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ได้ จนกระทั่งได้มาราบคุณยาย

เขาเล่าว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ เป็นปาฏิหาริย์ของคุณยายจริง ๆ ท่านรู้ใจของเขา แล้วก็รู้ด้วยว่าอะไรที่ครอบงำจิตใจเขาอยู่ ท่านช่วยแก้ไขให้กิเลสที่ครอบงำจิตใจเขาหลุดออกไป พอหลุดไป ความสว่างก็เกิดขึ้น บุญที่เขาเคยทำมาไมใช่น้อยก็เข้ามาหล่อเลี้ยงใจ ในที่สุดเขาก็ได้งานทำ แต่ถ้าไม่ได้คุณยายช่วย เขาคิดว่าคงยังไม่มีโอกาสได้ทำงาน เพราะว่าในใจเขามีแต่ความอาฆาต พยาบาท ซึ่งเป็นสิ่งที่ด่ามีดครอบงำจิตใจอยู่ มีบุญเท่าไร ๆ ก็เข้ามาหล่อเลี้ยงไม่ได้ เพราะความอาฆาต พยาบาท มันเกาะกินใจอยู่หนาแน่น

วันนี้เขามาหาหลวงพี่ เป็นเรื่องบังเอิญจริง ๆ ที่เขาเล่าให้หลวงพี่ฟัง ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่ง เพราะตั้งแต่เข้าหลวงพี่ก็อธิษฐานให้คุณยายช่วยให้มีเรื่องมาเล่าให้สาธุชนฟัง ก็มาเจอกับธรรมทายาทคนนี้โดยบังเอิญ แล้วเขาก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง หลวงพี่ก็เลยเอามาถ่ายทอดให้ฟังกัน

ผู้เทศน์ : พระสถาพร ญาณวิชิโซ



ตามสมบัติ

การตามสมบัติเป็นวิชาที่คุณยายท่านถนัด เพราะท่านทำมาตั้งแต่สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำให้ท่านตามเจ้าภาพมาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ ไม่ให้ขาดเลย

คุณยายท่านตามสมบัติตลอดเวลา นับตั้งแต่ตอนสร้างวัดพระธรรมกาย ตามทั้งคน ตามทั้งสมบัติ เวลาคุณยายท่านตามสมบัติ ต้องใช้วิชาธรรมกาย

สมบัติอยู่ที่ไหน ก็ไปตามที่นั่น เช่น สมบัติอยู่ที่มนุษย์ ก็ตามมนุษย์ เดี่ยวมนุษย์ก็เอามา ถ้าสมบัติอยู่ที่เทวดา ก็ไปตามให้เทวดาเอามา เพราะฉะนั้น ตั้งแต่คุณยายเริ่มสร้างวัดพระธรรมกาย **คุณยายต้องนั่งธรรมะตามทั้งคน ตามทั้งสมบัติตลอดมา เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องกลัวว่าเราจะไม่มี เพราะท่านตามให้เราตลอดเวลา** คุณยายพูดอยู่เสมอว่า ถ้าสมบัติละเอียดมาแล้ว มันจะดึงดูดให้สมบัติหยาบมาเอง เพราะฉะนั้นก็ต้องไม่ห่วงเลย

ผู้เล่า : กัลยาณมิตร ดร.อรุณธรรม



แคล้วคลาดอุบัติเหตุ

กัลยาปวีณา ดำรงวงศ์ เป็นอุปัชฌายาที่ดูแลพยาบาลคุณยายรอบดึก เธอเล่าว่า... ปกติเข้าวัดประมาณ ๔ ทุ่มกว่า ๆ ถึงวัดราว ๆ เที่ยงคืน ก่อนออกจากบ้านทุกครั้ง จะบอกคุณยายในใจว่า กำลังจะไปหาท่าน ขอให้เจอคนดี ๆ คนทำมาหากิน แล้วก็เรียกแท็กซี่ ซึ่งก็เจอคนดี ๆ ทุกครั้ง

วันหนึ่ง พอเข้าไปในนั่งรถ ความรู้สึกข้างในบอกว่า วันนี้ระวังหน่อย อาจเกิดอุบัติเหตุ ก็นึกในใจว่าถ้าเจ็บตัวเดียวจะอุ้มคุณยายไม่ไหว จึงบอกท่านว่า ขอให้แคล้วคลาด แล้วก็นั่งหลับตามาตลอดจนถึงบางขันธุ์ พอลงสะพานมา ก่อนถึงตลาดไท มีซอยเล็ก ๆ อยู่ซอยหนึ่ง ขณะนั้นมีรถสี่ล้อคันหนึ่งวิ่งออกมาเร็วมาก พอลืมตาก็เห็นรถลอยข้ามหน้าแท็กซี่ไปลงอีกฟากหนึ่ง คนขับร้องว่า **“มันมายังไง มันมายังไง ผมชนลูกไปหมดเลยครับ ถ้าผมมาเร็วอีกนิดเดียวรถผมต้องโดนแน่ ๆ”** ในใจก็นึกถึงคุณยาย โอ! คุณยายคุ้มครอง ถ้าไม่มีท่านสงสัยคงไปนอนข้างทางแล้ว ก็นึกขอบพระคุณท่านมาตลอดทาง พอถึงวัดก็เข้าไปกราบท่าน ท่านมองหน้า แล้วก็พยักหน้า

เข้ามาหาคุณยายทุกคืน ก็มีเหตุการณ์ครั้งนั้นครั้งเดียว ไม่เคยเจออะไรอีกเลย แม้กระทั่งกลับมาในรถแท็กซี่ก็ถึงวัด เพราะคุณยายคอยดูแลปกป้องเราตลอด

ผู้เล่า : กัลยาปวีณา ดำรงวงศ์



อยู่กลางทุ่งนา ยังรู้ว่าคิดอะไร

วันหนึ่งป้ามาวัด หลวงพ่อทัตตชีโวเทศน์เรื่องมงคลชีวิต ๓๘ ประการ อยู่บนศาลาจากตุมหาราชิกา ป้าฟังเทศน์ไปตลอด เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปบ้าง แต่มีอยู่คำหนึ่งคือ “๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น” ฟังแล้วไม่เข้าใจ

พอกลับบ้านไปทำนา ขณะกำลังดำนาอยู่ ใจก็คิดว่า “๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น มันคืออะไรหนอ ๆ ๆ ? นี่ก็ตั้งแต่ตอนดำนา กว่าจะว่างมาวัดได้ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว

พอมาวัด คุณยายยืนคอยอยู่ตรงมุมตู่สแตนเลส ที่โรงครัว (อาคารยามา) ป้าชี้จักรยานเลี้ยวมาตรงโค้งศาลาจากตุมหาราชิกา ก่อนถึงโรงครัวห่างจากตรงที่คุณยายยืนประมาณ ๕-๖ วา คุณยายก็พูดขึ้นว่า “คุณยงค์ ๆ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น ไม่มีอะไรหรอก” ป้าก็ใจปื๊บเลย **“โอ้โฮ เราคิดอยู่กลางนาแท้ ๆ คุณยายรู้หมดเลย”**

“คุณยงค์ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น ไม่มีอะไรหรอก มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เท่านั้นแหละ”

ผู้เล่า : กัลยาประยงค์ ปีกขาว



ขอพรจากคุณยาย สอบเข้าได้ที่ ๑

กัลานราภรณ์ ฐานะโชติพันธ์ ไปกราบขอพรจากคุณยายเพื่อ
ให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เธอไม่ใช่คนเรียนหนังสือเก่งมาก แต่**คุณยาย
ให้พรไปว่า ขอให้สอบเข้าได้ที่ ๑ เลย** พอเธอขอพรจากคุณยายแล้วก็
กลับไปบอกคนในครอบครัวว่าคุณยายให้พรอย่างนี้ ต่อมาเธอก็สอบเข้า
มหาวิทยาลัยได้ที่ ๑ จริง ๆ (มหาวิทยาลัยมหิดล คณะเภสัชศาสตร์
พ.ศ. ๒๕๓๙)

อีกปีถัดมาน้องสาวชื่ออรพรรณจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยบ้าง
ก็ไปขอพรคุณยายเหมือนกัน ท่านก็บอกว่า “ดูหนังสือเยอะ ๆ นะ” แต่
ไม่ได้ให้พรว่าให้สอบได้ที่ ๑ เธอจึงต้องดูหนังสือมากเป็นพิเศษ
อย่างที่ท่านพูดไว้ และสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีได้

ผู้เล่า : กัลานราภรณ์ ฐานะโชติพันธ์